
Záhada panství Mogdon

Matthew Costello, Neil Richards

Sarah se na mládence usmála a už se chystala znovu rozejít k autu, a hlavně si promluvit s Jackem, jestli ho napadá, co dalšího by mohli prověřit. Jenže ten mladík se rychle ohlédl přes rameno a naklonil se k ní, aby jí řekl ještě něco dalšího.

„Slyšel jsem, nač jste se ptala,“ zašeptal. „Když to dělá Hope starosti... Tak co já vím, možná na tom *bylo* něco špatně.“

V té chvíli se ozval Jack: „Vy jste něco viděl? Tehdy v noci?“

Hasič přikývl. „Během tohoto posledního roku jsme k panství Mogdon vyjížděli dost často. Hope o tom nejspíš bude taky vědět. Elektrické rozvody v tom baráku byly jedna hrůza. Už desítky let to volalo po velké opravě a výměně. Takže v jednom kuse vznikaly malé požáry z elektrických zkratů. Skoro každý měsíc. Myslím, že zrovna Hope nás k některým z nich volala. Většinou ale zvládl zatelefonovat sám starý pán. Byl už hodně v letech, víte, ale páliho mu to.“

„Takže tohle nebyla první noc, kdy jste byl na výjezdu k panství?“ ujistoval se Jack.

Gary Scott přikývl. „Správně. A abych pravdu řekl, ten dům už byl opravdu zralý na velký požár. Měl být označen za neobyvatelný, aspoň do té doby, než se tam opraví ta elektrika.“

„Ještě něco?“ zeptala se Sarah. Trápila ji obava, že by Barnes mohl vyjít ze stanice zase ven a mladý hasič by se dostal do problémů jen proto, že jim chtěl pomoci.

„No, víte, netuším, jestli máte nějaké vědomosti o požárech vyvolaných elektrickým zkratem. Obvykle začne hořet ve zdi, často poblíž zásuvek. Může nějakou dobu trvat, než se z toho vyvine něco horšího. Dokonce i v těchhle starých domech se vodiče pokládaly do zdí, mimo dotyk se dřevem.“

„A na tomhle případě bylo něco... divného?“

mládenec znovu přikývl. „Ano a ne. Požár vypukl ve staré knihovně. Ne našli jsme tam žádné známky použití urychlovače hoření.“

„Urychlovač hoření?“ podivila se Sarah.

„No, to je nějaká hořlavina, náplň do zapalovačů, benzín a tak, víte? Hledali jsme, jestli tam někdo něco takového schválně nerozlil,“ vysvětloval Gary. „Jenže pokud vím, tuhle místnost pan Hamblin nikdy nepoužíval. Všechny ostatní výjezdy k panství se týkaly obytných prostor. Ale co mě doopravdy zarazilo, bylo to, že ten starý brach ležel až v nejvyšším patře toho baráku. Totiž víte, bez schodištního výtahu by se vůbec nedostal do postele! Ať už ho tam nahoru hnalo cokoli, musel být opravdu zoufalý. Rozumíte, jak to myslím?“

Sarah znovu střelila pohledem po Jackovi. Ačkoli sluníčko zrovna pěkně hrálo, z Garyho slov ji zamrazilo. A také se ujistila v tom, že dojem Hope Brownové byl naprosto správný.

„Co když byl jenom zmatený a dezorientovaný?“ namítla.

„To ne. Starý Victor měl rozum ostrý jako břitva. V případech ostatních poplachů vždycky věděl, jak se dostat ven z domu.“ Ohlédl se přes rameno ke stanici. „No ale radši už půjdu. Kdyby mě náčelník chytil, že tady s vámi mluvím, utrhl by mi hlavu. Ale ještě něco. Tehdy v noci, když jsme přijeli k panství Mogdon, jsme poblíž domu někoho zahlédli.“

„A ten někdo utíkal od domu, nebo...?“ nadhodil Jack.

Gary zavrtěl hlavou. „Ne. Jen prostě... tam tak stál. Třeba jako by chtěl jít do domu. Možná to byl někdo, kdo šel zrovna kolem. Kousek odtud je hospoda. Ale jak jsme se tam přihnuli se stříkačkou...“

„Utekl pryč?“ dohadoval se Jack.

Gary se na něho podíval. „Přesně. Jenže jsme se o něho nemohli zajímat, měli jsme plné ruce práce. A než jsme se nachystali, navlékli si dýchací přístroje, bomby a to ostatní, a než jsme se dostali dovnitř, pro starého pána už bylo moc pozdě.“

„To asi nemohlo být nic příjemného,“ zamumlal Jack.

Gary zavrtěl hlavou. „To není nikdy. On si to ale moc neuvědomoval. Víte, byla tam spousta kouře. V jeho věku stačilo několikrát se zhluboka nadechnout a bylo hotovo. No ale teď už opravdu musím jít. A vám přeju hodně štěstí, lidi.“

Otočil se a už skoro vykročil, ale ještě se po nich naposled podíval.

„Je moc dobré, že vy dva se nebojíte dávat lidem otázky. Tamhle ta banda,“ ukázal palcem k hasičské stanici, „si se vším dává hodně načas.“

Gary Scott se na ně ještě vděčně usmál a pak už spěchal k naleštěnému hasičskému nákladáku, který na odpoledním slunci pomalu osychal.

Sarah se obrátila k Jackovi.

„Takže – co na to říkáš?“

Jack přikývl, očividně zabraný do úvah.

„Mám takový dojem, že bych měl asi to záhadné panství Mogdon navštívit. Co si o tom myslíš?“

Po jeho slovech se Sarah uklidnila. Znovu tvořili jeden tým.

Jack jel pomalu po silnici od Cherringhamského mostu směrem k vesnici a vyhlížel skrz zamlžená okýnka malého sportovního auta, kde se asi skrývá vjezd k panství Mogdon.

Kousek před sebou viděl nevysoké návrší, na které vystoupal už mnohokrát, neměl však ani potuchy, že nenápadná ulička odbočující v těch místech z hlavní silnice vede k jednomu z nejstarších domů v okolí. Přes přerostlé živé ploty ho bylo sotva vidět. Teď však nepřehlédl bránu vedoucí k panství – dva drolicí se kamenné sloupy překlenuté rezavým železným obloukem s omšelým nápisem *Panství Mogdon*.

Zabočil na travou zarostlou příjezdovou cestu a pomalíčku po ní jel dál, přičemž o boky vozu se otíraly šlahouny šípkových růží a neudržovaných keřů. Když však projel zatáčkou, křoví ustoupilo a před ním se otevřel výhled na dům usazený za kruhovým prostranstvím vysypaným štěrkem, v jehož středu trůnila bohatě zdobená fontána. Ta musela být svého času opravdu nádherná.

Když vystoupil z auta, zkoumal pohledem dům i jeho bezprostřední okolí, aby si na panství udělal předběžný názor. V dešti, který se už zase snášel z nebe, by se Jackovi tenhle zámeček líbil jako dějiště nějakého filmového hororu. Podsaditý starý dům s širokým průčelím porůstal břech-

fan a jakoby kostnaté větve letité vistárie. Ve věkem zašlé kamenné zdi byla vsazena temná vitrážová okna, vchodové dveře zdobily železné hřeby a očividně už hodně pamatovaly. Po střeše pokryté břidlicovými taškami se řinula voda a z rozpadajících se okapů, které leckde volně visely dolů, v hlučných kaskádách padala na zem.

Za domem se tyčily čtyři velké prastaré duby – Jack z nich nabyl dojmu, že i za slunečného dne musí být usedlost prakticky stále skrytá ve stínu.

Pokud však mohl vidět, nikde se nenacházely nějaké známky po požáru, který přivodil smrt Victoru Hamblynovi.

Sotva tohle všechno pohledem prozkoumal, přibzučel po příjezdové cestě malý fiat a zaparkoval vedle jeho austinu.

Z autíčka vystoupila nějaká žena a okamžitě otevřela deštník. Spěchala k němu a vzala ho pod paží.

„Pojďte honem, drahoušku,“ pravila přívětivě. „Tady venku bychom se nachladili, až bychom si z toho uhnali smrt.“

Než vůbec stačil zareagovat, Hope Brownová ho odvedla kolem domu k zadnímu vchodu, odemkla dveře a mírně ho postrkovala dovnitř.

Na vaříč postavila konvici s vodou a začala připravovat kávu. Přitom se obrátila na Jacka a vysvětlovala: „Mohla jsem pochopitelně dát Sarah klíče a nechat vás dva, abyste tady udělali, co je třeba. Ale abych se přiznala – já jsem se s vámi moc chtěla setkat. Takhle zblízka a intimně – takhle nějak to vy Amíci říkáte, ne?“

Jack pečlivě volil slova své odpovědi.

„Doufám, že to s tou intimitou byla nadsázka. Co byste na mně dneska ještě mohla vidět? Vlastně sotva o mnoho víc než samé vrásky.“

„Nesmysl. To jsou vrásky od smíchu. A je to známka ohromných zkušeností. Svědectví o vašem bohatém a plném životě, a tak vůbec.“

„Taky o dlouhém životě – svůj věk si připomenu pokaždé, když ráno vstávám,“ odvětil Jack.

Podala mu šálek s kávou, sama se posadila u druhého konce kuchyňského pultíku a zvědavě si ho prohlížela. Jack ji také zkoumal pohledem. Usoudil, že jí nechybí mnoho do čtyřicítky, takže byla maličko starší než Sarah. Plnější postava, která naznačovala fyzickou sílu. A v očích výraz napovídající, že se ráda směje.

Okamžitě se mu zalíbila. Žádný div, že Gary z hasičské stanice pro ni měl tolik chvály.

„Tahle kuchyň...“ spustil zamyšleně. „Ve starém panském domě mi připadá trochu... nepřiměřená. Nebo ne?“

Kývl hlavou směrem k nejmodernější pečicí troubě a americké chladničce, kuchyňské lince s žulovými pracovními deskami a profesionálnímu osvětlení.

„Jestli vás zajímá, co si o tom myslím, tak jsou to zbůhdarma vyhozené peníze,“ pokrčila Hope rameny. „Tohle všechno sem na jaře nechal namontovat Dominic. Trval na tom. Pořád prý ‚pro tebe jen to nejlepší, táto‘. Ale že by starému pánovi pořídili schodištní výtah? To byla docela jiná písnička, můžete mi věřit.“

„A co si o tomhle myslel *táta*?“

„Chodíval sem, uvařil si čaj a opekl si v toustovači chleba, trochu zanařádal kvůli tomu, co to stálo, a pak se vrátil do svého malého obývacího pokoje.“

„Takže synova velkomyslnost na něho neudělala žádoucí dojem?“

„Myslel si o Dominikovi, že je to naprostý marnotratník. Když měl nějaké peníze, tak je rozházel, a ještě víc utrácel, když je neměl.“

„A co si myslíte vy?“

„Ach, pane detektive, nemůžete na mě chodit s takovými chytáky,“ opáčila, ale oči se jí smály. „Já jsem byla Victorovou pečovatelkou. On dobře věděl, co si o nich myslím.“

„Takže nějaký názor jste zřejmě měla, ne?“ konstatoval Jack a upíjel z kávy.

Hope se jeho narážce jen zasmála.

Ano, tahle dáma se mu rozhodně zamlouvala.

„Takže, když dovolíte, provedu vás po domě,“ navrhla, aniž by na jeho otázku jakkoli reagovala. „Pojdme – uděláme prohlídku po velkém okruhu. Kávu si vezměte s sebou. Než to celé obejdeme, určitě by vám vychladla.“

Kuchyň se nalézala po jedné straně domu na konci dlouhé, studené chodby. Jack následoval Hope, která ho seznamovala s budovou panství jako nějaká realitní makléřka. Otvírala před ním dveře a zase je zavírala. Jack okamžitě zaregistroval natrpklý pach spáleného dřeva a plastu, kterým byla chodba načichlá.

„Přízemní koupelna. Povšimněte si původního viktoriánského vodovodního potrubí. Pak tu máme sklepmiloučkým pachem vlhkosti. Prádelna – tase nepoužívá už aspoň dvacet let, takže tady můžete vidět mýry, pavouky a kdoví co dalšího ještě. Tak, zde je knihovna, kde začalo hořet...“

Hope otevřela dveře, ale dovnitř nešla, a důvody, které ji k tomu vedly, Jack viděl i cítil. Celou místnost lemovaly policové skříně plné zuhelnatělých knih. Ostění i záclony úplně shořely. Podlahu pokrývala spousta promáčeného smetí a trosek, hromádek ohořelých knížek a poničeného nábytku. Vzduch tam páchl příšerně, až mu z toho zaskočilo.

„Támhle je zásuvka,“ ukazovala Hope, „o které si hasiči myslí, že v ní začaly hořet dráty.“

Jack dobře viděl místo, kde si hasiči sekerami vyrubali přístup ke stěně a odtrhali podlahové lišty, aby se dostali ke zdroji požáru.

„Používal Victor někdy tuhle místnost?“ zeptal se Jack.

„Pokud si já vzpomínám, tak tu nikdy nebyl. Zdržoval se ve svém malém obýváčku, do kterého se vchází z haly. Někdy mě požádal, abych mu přinesla nějakou knížku – on sám sem ale nikdy nechodil.“

„Proč tedy z ničeho nic ta zásuvka vyvolala požár?“

„Přesně tak, inspektore: proč asi?“

Jack se naposledy rozhlédl po zničené místnosti. Na ozdobné truhle u okna seděla velká bronzová plastika slona, jíž z trupu trčely nepřiměřeně velké nohy. Ta věc mu byla čímsi povědomá, něco z Indie, snad nějaký tamní bůh? Když se pak rozhlédl pozorněji, spatřil v truchlivém spáleništi další indické artefakty – lakované skřínky, cínové nádoby, omšelé skupinové fotografie v začernalých rámech.

„Co tady dělají všechny ty indické krámy?“ zeptal se.

„Je jich plný dům,“ odpověděla a nepatrně pokrčila rameny. „Victor tam v mládí žil, víte?“

„V době druhé světové války?“

„Myslím, že ještě o něco později. Ale nikdy o tom nemluvil. Tedy alespoň ne se mnou, abych byla přesná.“

Hope zavřela opálené, zčernalé dveře a kývla směrem k chodbě.

„Prohlídka pokračuje...“

Jack kráčet za ní po podlaze z kamenných dlaždic, až je chodba dovedla do vstupní haly. I v ní se vznášel zřetelný pach kouře, žádné větší škody zde ale oheň nenapáchal.

„Takže tady nějak moc nehořelo?“

„Řekla bych, že jen proto, že se sem hasiči dostali hodně rychle,“ domýšlela se Hope. „U požáru obvykle zabíjí kouř – a ten táhl přímo do podkroví, jako by tam vedl komín... Victor se tam ocitl v pasti.“

„Kdyby tehdy byl tady dole..., mohl být ještě naživu.“

„To ano. Sem sice z hadic natekla spousta vody a jsou zakouřené stěny, ale ke skutečným škodám došlo jenom v knihovně.“

„Takže teď to tady vypadá stejně jako těsně po požáru?“

„Zůstal tu všude hrozný svinčík, ale vytřela jsem to a očistila všechno, co jen šlo – vlastně hlavně proto, abych se zbavila toho smradu.“

Jack se rozhlížel kolem. Řada věcí, které tu viděl, mu nedávala smysl. Pak se zeptal: „Kdepak byl Victor ve chvíli, kdy začalo hořet?“

„Já bych řekla, že u sebe v ložnici,“ odpověděla Hope a zamířila ke schodišti. „Jeho postel vypadá, že v ní ležel. A taky snědl sušenky – vždycky jsem mu jich pár připravila.“

„Takže normální každodenní rutina, co?“

„Přesně tak. Vidíte? Schodištní výtah je pořád nahoře.“

„Třeba si myslel, že bude bezpečnější, když zůstane nahoře v patře, ne?“

„On sice byl jako věchýtek, ale nikdo o něm nemohl říct, že je trouba,“ namítla Hope a vrtěla hlavou. „Dobře věděl, že při požáru musí ven z domu a nemá chodit nahoru.“

Přikývla a pustila se po schodech do prvního patra. Po jedné straně schodiště se táhly kolejničky elektrického schodištního výtahu. Jack stoupal společně s Hope do poschodí a stále cítil pronikavý pach kouře.

Když došli nahoru, Hope se zastavila a ukázala na jednu stranu odpočívadla. „Tady je Victorova ložnice a koupelna.“

Pak ukázala na druhou stranu do dlouhé šeré chodby se stěnami krytými dubovým ostěním.

„Tamhle jsou ostatní ložnice. Všechny zavřené a pozamykané.“

„To se vůbec nevyužívaly? Žádní hosté? Žádné rodinné návštěvy?“

„Vůbec nikdo – tedy přinejmenším po ty poslední tři roky, co jsem o Victora pečovala.“

„Takže kde jsou ty schody do podkroví? Jestli šel nahoru, místo aby se vydal dolů...“

„Myslela jsem, že se na to ani nezeptáte...“ Hope vylovila z kapsy klíč.

Jack ji následoval několik kroků k malým dvířkám vsazeným do dřevěného obložení. Otočila klíčem, otevřela sotva postřehnutelné dveře a ukázalo se úzké schodiště vedoucí vzhůru.

„Tudy se jde do mansardy.“

„Uzamčené schodiště, co? Kvůli čemu se tady zamykalo?“

„To netuším. Vždycky jsem si myslela, že tyhle schody vedou ke starým pokojům pro služebnictvo. Zřejmě nechtěli, aby to dřevěné ostění hyzdilo další schodiště, tak k němu udělali skoro tajné dveře.“

„Ty schody jsou pěkně strmé,“ poznamenal Jack, nahlížeje do temného prostoru nad sebou. „Tedy hlavně pro někoho, kdo na normálním schodišti používá výtah.“

„No právě,“ přikývla Hope. „Představte si sám sebe na Victorově místě. Cítí kouř, vyjde z ložnice na chodbu, a místo aby se svezl po schodech do přízemí...“

„Odemkne tahle dvířka a plazí se nahoru po příkrých schodech,“ dokončil Jack za ni. „Jenže – co já vím – třeba v noci, ve tmě, v kouři, může člověk udělat špatné rozhodnutí.“

Hope zavrtěla hlavou. „Victor *vždycky* dobře věděl, co dělá.“

Překlopila páčku vypínače a nad schodištěm se rozsvítilo světlo. „Věřte mi – jestli Victor Hamblin vylezl až sem nahoru, měl pro to velice dobrý důvod.“